

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. H.**
zastoupeného advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. února 2021,
č. j. MZP/2021/550/38, sp. zn. ZN/MZP/2020/550/124,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. února 2021, č. j. MZP/2021/550/38, sp. zn. ZN/MZP/2020/550/124, a rozhodnutí Správy Krkonošského národního parku ze dne 25. listopadu 2020, sp. zn. KRNP 10688/2020, ve výroku o trestu ve znění „Za tento přestupek se obviněnému podle ust. § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zák. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ukládá pokuta ve výši 100.000 Kč (slovy „sto tisíc korun českých“)“, a rozhodnutí Správy Krkonošského národního parku ze dne 25. listopadu 2020, sp. zn. KRNP 10688/2020, ve výroku o náhradě nákladů řízení ve znění „Podle § ust. § 95 odst. 1 zák. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich se obviněnému ukládá též povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč (slovy jeden tisíc korun českých)“, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žaloba se v části směřující proti rozhodnutí Správy Krkonošského národního parku ze dne 25. listopadu 2020, sp. zn. KRNAP 10688/2020, konkrétně do výroku o vině ve znění „Obviněný se uznává vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany přírody a krajiny podle § 87 odst. 3 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., kterého se dopustí fyzická osoba, která vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu. Uvedeného přestupku se obviněný dopustil úmyslně tím, že dne 1. 4. 2020 jezdil v době od 11:00 hod. do 18:45 hod. motorovým vozidlem na území Krkonošského národního parku mimo silnice, místní komunikace a místa vyhrazená orgánem ochrany přírody, a zároveň se motorovým vozidlem pohyboval v I. zóně Krkonošského národního parku mimo cesty a trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody (např. lokality Labská louka, Vysoké kolo, Mužské kameny, Luční bouda, Stříbrný hřeben a Obří důl), čímž se dopustil činností zakázaných dle ust. § 16 odst. 2 písm. l) zákona a ust. § 17 odst. 2 zákona ve spojení s čl. II. bodu 6 zákona č. 123/2017 Sb.“, zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Správy Krkonošského národního parku ze dne 25. listopadu 2020, sp. zn. KRNAP 10688/2020 (dále jen „správní orgán I. stupně“ a „prvoinstanční rozhodnutí“). Stejně tak žalobce navrhuje zrušení prvoinstančního rozhodnutí.
2. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 87 odst. 3 písm. n) zákona o 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“), kterého se dopustí fyzická osoba, která vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.
3. Přestupku se měl žalobce úmyslně dopustit tím, že dne 1. 4. 2020 jezdil v době od 11:00 hodin do 18:45 hodin motorovým vozidlem na území Krkonošského národního parku mimo silnice, místní komunikace a místa vyhrazená orgánem ochrany přírody, a zároveň se motorovým vozidlem pohyboval v I. zóně Krkonošského národního parku mimo cesty a trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody, např. v lokalitě Labská louka, Vysoké kolo, Mužské kameny, Luční bouda, Stříbrný hřeben a Obří důl, čímž se měl dopustit činností zakázaných podle § 16 odst. 2 písm. l) ZOPK a podle § 17 odst. 2 ZOPK ve spojení s čl. II bodu 6 zákona č. 123/2017 Sb., kterým se mění ZOPK.
4. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena s odkazem na ustanovení § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), pokuta ve výši 100 000 Kč. Podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla žalobci dále uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce se domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedených rozhodnutí. Prvním žalobním bodem žalobce namítal nezákonnost napadeného a prvoinstančního rozhodnutí z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu a neprokázání subjektu přestupku. Další námitkou žalobce brojil proti výši vyměřené sankce, kdy podle něj měly správní orgány opakovaně porušit zásadu zákazu dvojího přičítání, výrok o sankci je podle žalobce nepřezkoumatelný, jelikož není zřejmé, jak správní orgány usoudily o majetkových poměrech žalobce. Nadto podle žalobce nebylo prokázáno úmyslné spáchání přestupku a správní orgány neuvedly, zda při úvaze o sankci hleděly na jednání žalobce jako na spáchané v úmyslu přímém či nepřímém.
6. Žalobce brojil též proti právní kvalifikaci projednávaného jednání, jelikož správní orgány nevymezily, zda byla zakázaná činnost žalobcem vykonávána ve „zvláště chráněném území“, „označeném smluvně chráněném území“, „evropsky významné lokalitě“ nebo v „ptačí oblasti“. Žalobce poukázal na skutečnost, že je-li možné naplnit skutkovou podstatu přestupku alternativním jednáním, je povinností správních orgánů ve výroku jednoznačně vymezit způsob, kterým byla skutková podstata naplněna. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2019, č. j. 5 As 396/2018-33, z něhož i citoval. Rozhodnutí tak žalobce považuje pro uvedený nedostatek za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
7. Podle žalobce nebyl prokázán ani skutkový průběh jednání, kterého se měl žalobce dopustit. Mapa, která je součástí správního spisu a znázorňuje trasu, po níž se měl žalobce pohybovat, totiž neobsahuje vyznačené cesty a trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody a krajiny. Následkem uvedené absence vyznačení vyhrazených tras je nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jelikož nebylo postaveno najisto, kudy vedou trasy, po nichž je povoleno jezdit. Není tak možno činit závěr, že žalobce jel mimo tyto povolené trasy. Následně žalobce poukázal na neznámý původ mapy, kterým je zpochybněna její pravdivost.
8. Další žalobní námitku žalobce věnoval problematice zavinění, jelikož správní orgány nerozlišily, zda měl žalobce jednat v úmyslu přímém či nepřímém. K tomu citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, a uzavřel, že žalobce byl povinen rozlišit, zda byl přestupek spáchán v úmyslu přímém či nepřímém, neboť tato okolnost je důležitá přinejmenším pro stanovení výše sankce, která byla navíc vyměřena na samé horní hranici zákonného rozpětí. Závěr o konkrétní formě zavinění nebyl správními orgány učiněn dostatečně konkrétně a nebyl proto ani náležitě odůvodněn. Rozhodnutí správních orgánů považuje i proto žalobce za nepřezkoumatelná.
9. Žalobce brojil též proti úvahám správních orgánů o následku přestupku, tyto úvahy považoval za vnitřně rozporné. Nebylo totiž postaveno najisto, zda byl žalobce shledán vinným spácháním přestupku, jehož následek byl pouze ohrožovací, nebo zda byl potrestán za přestupek s následkem poruchovým. Jelikož není zřejmé, jak správní orgány usoudily o následku přestupku, je podle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
10. Dále žalobce zastával názor, že byl správními orgány potrestán za část jednání, která nebyla prokázána. Jednání, jež bylo žalobci kladeno za vinu, se měl podle prvoinstančního rozhodnutí dopouštět od 11:00 hodin do 18:45 hodin, dle oznámení o přestupku Policie ČR mělo k protiprávnímu jednání docházet pouze od 15:00 hodin do

18:45 hodin. Správní orgány přitom podle žalobce přesvědčivě neodůvodnily, z jakých důkazů dospěly k závěru, že protiprávní jednání započalo již v 11:00 hodin. Žalobce tak byl potrestán za rozsah jednání, který je v rozporu s oznámením přestupku policií.

11. Podle žalobce se měly správní orgány dopustit procesních pochybení spočívajících v nekonání ústního jednání a nevedení společného řízení. K tomu žalobce poukázal na § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého musí být obviněný poučen o právu žádat nařízení ústního jednání. Žalobce v projednávaném případě o tomto právu poučen nebyl a správní orgán tak postupoval nezákonně, neboť ve věci rozhodl bez jednání. Navíc je žalobce přesvědčen, že k nařízení jednání mělo dojít *ex offio*, a to především z důvodu důkazního deficitu. Ke společnému řízení žalobce odkázal na § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a uzavřel, že mělo být o obdobném jednání čtyř pachatelů vedeno společné řízení a všem pachatelům mohla být uložena pouze jediná povinnost k úhradě nákladů řízení. Žalobce by tak nemusel platit celé náklady řízení, nýbrž pouze čtvrtinu z nich.
12. Závěrem žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas svůj a svého zástupce s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšším správním soudem prostřednictvím jeho webu a též nesouhlas se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu na webu Nejvyššího správního soudu. S ohledem na vše výše uvedené žalobce navrhl zrušení obou rozhodnutí správních orgánů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Úvodem svého vyjádření žalovaný shrnul průběh správního řízení. Dále pak své přesvědčení, že v projednávané věci byl stav věci určen zcela nepochybně, na základě skutečností, které jsou popsány v napadeném rozhodnutí. Přestupkové jednání bylo zdokumentováno a doloženo fotografiemi a videozáznamy. Jednotliví pachatelé přestupků byli ztotožnění Policií ČR, přičemž jejich zadržení přímo při zakázané jízdě nebylo nezbytně nutné, ani možné. Z hodnocení všech důkazů je nesporné, že došlo k porušení obou zákazů, za což byla žalobci uložena pokuta. K mapovému záznamu tras pohybu skupiny jezdců žalovaný uvedl, že tento neměl sloužit k přesnému rozlišení, kde se jezdci pohybovali po cestách a kde volným terénem, ale jednalo se pouze o orientační zakres znázorňující délku trasy a dotčené lokality. Žalovaný též uvedl, že s ohledem na existenci dalšího důkazního materiálu, nespočíval zjištěný skutkový stav pouze na úředních záznamech.
14. Dle žalovaného byla dostatečně vymezena skutková podstata přestupku, rovněž závažnost jednání byla vyhodnocena a popsána dostatečným způsobem, přičemž je zřejmé, že aspekty skutkové podstaty a aspekty, podle kterých byla hodnocena závažnost přestupku, nejsou totožné. K formě zavinění žalovaný konstatoval, že úmysl jednat nezákonně je zjevný ze samotného průběhu protiprávního jednání, což bylo blíže popsáno v prvoinstančním rozhodnutí a protiprávnost jednání musela být žalobci zřejmá.
15. K námitce nejednoznačnosti hodnocení následků přestupku žalovaný uvedl, že se správní orgány tomuto podrobně věnovaly, přičemž se shodly, že konkrétní poškození přírody nelze prokázat. Škodlivý následek, kterým došlo k rušení citlivých druhů, má však specifický charakter, neboť jej není možné prokázat, přesto je nespochybnitelný, neboť dotčené lokality byly vymezeny jako klidové území právě s ohledem na tyto druhy.

Jedná se přitom o významný, prokazatelně škodlivý následek jednání. Závěrem žalovaný konstatoval, že počátek přestupkového jednání v 15:00 hodin je uveden v protokolu Policie ČR, jelikož právě v 15:00 hodin byla Policie ČR kontaktována stráží přírody, ta však jezdce sledovala již od 11:00 hodin. S ohledem na vše uvedené navrhl žalovaný žalobu zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce s tímto postupem souhlasil výslovně a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

Skutkový stav

17. Dne 6. 4. 2020 obdržela Správa Krkonošského národního parku od Policie ČR oznámení o přestupku, kterým bylo oznámeno důvodné podezření ze spáchání přestupku žalobcem a dalšími třemi osobami. Všechny osoby byly podezřelé z přestupku fyzické osoby v souvislosti se zakázanými činnostmi v rámci základních ochranných podmínek národních parků podle § 87 odst. 3 ZOPK, a to pro porušení § 16 odst. 2 písm. l) ZOPK. Toho se měli dopustit tím, že dne 1. 4. 2020 v době mezi 15:00 hodinou až 18:45 hodinou vjížděli v katastru obce Vítkovice – část Horní Mísečky se svými motorovými vozidly (motocykly opatřenými sněžnými pásy) a jedním sněžným skútem do I. zóny Krkonošského národního parku, tedy se pohybovali s těmito motorovými vozidly v místech národního parku, kde je to ZOPK zakázáno. Tohoto jednání se dopustili v době nouzového stavu státu, který vyhlásila vláda ČR usnesením č. 194 ze dne 12. 3. 2020.
18. Dne 8. 4. 2020 byl ve věci žalobce vydán příkaz sp. zn. KRNAP 03380/2020. Žalobce byl uznán vinným z přestupku na úseku ochrany přírody a krajiny podle ustanovení § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK, kterého se dopustí fyzická osoba, která vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokalitě nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.
19. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 1. 4. 2020 jezdil v době od 11:00 hodin do 18:45 hodin motorovým vozidlem na území Krkonošského národního parku mimo silnice, místní komunikace a místa vyhrazená orgánem ochrany přírody, a zároveň se motorovým vozidlem pohyboval v I. zóně Krkonošského národního parku mimo cesty a trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody, např. v lokalitě Labská louka, Vysoké kolo, Mužské kameny, Luční bouda, Stříbrný hřeben a Obří důl. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena s odkazem na ustanovení § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pokuta ve výši 100 000 Kč.
20. Žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce dne 4. 5. 2020 proti uvedenému příkazu blanketní odpor. Písemností ze dne 6. 5. 2020 byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce obeznámen o pokračování správního řízení o přestupku a byl upozorněn na možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a případně navrhnout jejich doplnění. Této možnosti nevyužil.

21. Správní orgán I. stupně poté vydal dne 1. 6. 2020 rozhodnutí sp. zn. KRNP 04995/2020, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK, kterého se dopustí fyzická osoba, která vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokalitě nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit jednáním popsaným v úvodu tohoto rozsudku.
22. Proti rozhodnutí uvedenému v předchozím odstavci podal žalobce blanketní odvolání nejprve elektronicky, následně bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno i poštou dne 23. 6. 2020. Své odvolání pak po výzvě doplnil podáním ze dne 18. 7. 2020. O podaném odvolání rozhodl žalovaný dne 17. 9. 2020 rozhodnutím vydaným pod č. j. MZP/2020/550/990, sp. zn. ZN/MZP/2020/550/124, tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
23. Žalobce byl pak opakovaně vyrozuměn o pokračování správního řízení ve věci přestupku a o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a případně navrhnout jejich doplnění. Této možnosti opět nevyužil. Poté správní orgán I. stupně vydal prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému podal žalobce dne 15. 12. 2020 blanketní odvolání. O něm rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

Právní závěry

24. Na úvod krajský soud konstatuje, že jádrem žalobní argumentace žalobce byla namítaná nepřezkoumatelnost napadeného i prvoinstančního rozhodnutí, na kterou žalobce opakovaně poukazoval.
25. Nadepsaný soud po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba je částečně důvodná**, a to z následujících důvodů.
26. Soud musí vždy v první řadě posoudit, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS), zdůrazňuje, že soud je povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu (ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) i z moci úřední. Je to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek.
27. Pro úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem.
28. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 - 76). Šlo by o ni tak za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).

29. Lze shrnout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění správních rozhodnutí. Otázka, kterou si je tak třeba v tomto směru dále pokládat, je, zda se správní orgány zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení dané věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
30. Zásadní pochybení správních orgánů lze v projednávaném případě naznat ve vztahu k úvahám o uložení předmětné sankce, resp. úvahám o stanovení výše uložené pokuty. Krajský soud po pečlivém přezkumu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů shledal, že nejen jejich výroky, ale i obsah jejich odůvodnění, trpí vadou, jejíž charakter vedl nutně k závěru o nepřezkoumatelnosti obou těchto rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
31. Nadepsaný soud v tomto směru upozorňuje a doplňuje, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zakládají též nedostatky, které neakcentují požadavky a znění příslušného zákona (zákonů). Jedná se tak například o situaci, kdy není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu ji lze mít za přílehavou. Právě nedostatky ve vztahu k této problematice se v obou rozhodnutích objevily.
32. Zcela zásadní a klíčovou premisou správního trestání, a s tím spojeným rozhodováním o udělení sankce obviněnému, je konstatování odpovídající právní úpravy. Je tak povinností správních orgánů, aby při svých zjištěních a odůvodnění každého jednotlivého případu přestupce, vycházely z účinné právní úpravy, která na danou věc dopadá a přezkoumatelně ji ve výroku svého rozhodnutí, potažmo v jeho odůvodnění, uvedly.
33. Správní orgán I. stupně stanovil žalobci sankci pouze s odkazem na ustanovení § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž žalovaný toto potvrdil. Ustanovení § 35 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že: *„Za přestupek lze uložit správní trest pokuty.“* Ustanovení § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky dále doplňuje, že: *„Pokutu lze uložit ve výši stanovené zákonem. Není-li výše pokuty zákonem stanovena, pokutu lze uložit ve výši nepřesahující částku 1000 Kč.“* Krajský soud nemohl přehlédnout, že správní orgány se spokojily toliko s touto vágní argumentací, která sama o sobě činí jimi udělenou sankci zcela nepřezkoumatelnou. Napadené ani prvoinstanční rozhodnutí totiž nijak nepředestřela relevantní zákonnou úpravu vztahující se k postihu za konkrétně zjištěnou skutkovou podstatu přestupku žalobce a rovněž nijak nereflektovala zákonné rozmezí výše uvažované sankce. Krajský soud tak v obou rozhodnutích postrádá citaci a odkaz na konkrétní ustanovení zákona, z něhož správní orgán při úvahách o výši pokuty vycházel. Dlužno dodat, že toto vymezení nefiguruje nejen v odůvodnění obou rozhodnutí, ale není uvedeno ani v jejich výrocích.
34. Konkrétně správní orgány obou stupňů opomněly zmínit ustanovení 87 odst. 4 písm. c) ZOPK, které stanovuje, že: *„Za přestupek lze uložit pokutu do 100 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 3.“* [pozn. soudu - myšleno za přestupek ve smyslu ustanovení § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK]. Je možné i pravděpodobné, že z citovaného ustanovení správní orgány vycházely a zvažovaly je, nicméně jejich závěry zůstaly ve vztahu k zákonnému vymezení a specifikaci zákonné úpravy, o níž svá tvrzení opíraly, nepřezkoumatelné.

V průběhu celého správního řízení nebylo toto ustanovení správními orgány nikterak zmíněno, či konstatováno. Nebylo tak postaveno na jisto, jak žalovaný (stejně jako správní orgán I. stupně) výši sankce stanovil, z jakého zákonného rozmezí vycházel a proč se rozhodl právě pro tu konkrétní výši pokuty, kterou poté žalobci udělil. Z uvedeného tedy vyplývá, že výrok o uložení sankci je nepřezkoumatelný.

35. Z důvodu shledané nepřezkoumatelnosti výroku o sankci přistoupil krajský soud k posouzení otázky, zda je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné celé napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že nikoli. Výroková část rozhodnutí totiž v obecné rovině podle § 68 správního řádu, obsahuje mimo jiné „řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“
36. Jednotlivými částmi výroků rozhodnutí vydaných ve věcech správního trestání se zabýval Nejvyšší správní soud též v rozhodnutí ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 As 175/2018-36, v němž k tomu uvedl: „V oblasti rozhodování o správních deliktech pak je nezbytnou součástí výroku jednak vymezení skutkové, tedy popis jednání, v němž bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, jednak odkaz na ustanovení právního předpisu, dle něhož dané jednání naplňuje znaky skutkové podstaty daného deliktu, a dále poté uvedení identifikačních údajů osoby, která je jeho pachatelem. Součástí výrokové části je též konkretizace sankce za spáchaný správní delikt, jednak uvedením jejího druhu a výše, jednak i ustanovení, na základě něhož tak správní orgán činí.“

Z citovaného ustanovení správního řádu je zřejmé to, že výroková část může obsahovat více výroků. Podle § 82 odst. 1 správního řádu odvolatel může ve správním řízení napadnout odvoláním pouze výrokovou část, a to i jen jednotlivý výrok. Stejně tak podle § 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s. žalobou lze napadnout i jen některý z více výroků správního rozhodnutí, soud pak může přezkoumat pouze takovou žalobou napadenou část správního rozhodnutí. Obdobný rozsah přezkumu je i na podkladě kasační stížnosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s., u níž je podstatnou náležitostí uvedení rozsahu, v jakém má být rozhodnutí soudu přezkoumáno, tím je myšleno jediné vymezení rozsahu výroků napadeného rozsudku soudu.

Při konstatování toho, že výroková část může obsahovat více výroků, které mohou být samostatně podrobeny přezkumu řádnými opravnými prostředky ve správním řízení, nebo na podkladě žaloby nebo kasační stížnosti, zbývá posoudit, zda výrok o vině správním deliktem a výrok o uložení sankci za něj jsou oddělitelné a je možné je posoudit samostatně. Odpověď je kladná.

V projednávané věci je podstatné, zda výrok o vině a uložení trestu byly koncipovány způsobem umožňujícím o každém z nich rozhodnout samostatně, jak učinil krajský soud v napadeném rozhodnutí. Citované rozhodnutí jako jednu z podmínek takového odděleného posouzení vyžaduje posouzení toho, zda se jedná o výroky na sobě závislé. Uvedené kritérium zmínil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze 17. 2. 2006, č. j. 4 Azs 11/2005 – 90, když uvedl, že „v případě, že ve formálně jednotném rozhodnutí správního orgánu je obsaženo více materiálních rozhodnutí, je třeba provést test jejich oddělitelnosti a rozhodnout, zda tato rozhodnutí jsou vůči sobě v závislém vztahu, nebo zda jsou (mohou být) na sobě zcela nezávislá. Jinak řečeno, zda oddělením jedné části rozhodnutí od zbytku rozhodnutí (oddělení

jednoho materiálního rozhodnutí od druhého, popř. ostatních materiálních rozhodnutí) se nestane rozhodnutí jako celek (rozhodnutí ve formálním smyslu) nebo zbylá část tohoto rozhodnutí nezákonnou nebo nelogickou. Takový stav může mít s ohledem na různorodost řízení vedených před správními orgány nejrozličnější podobu. Např. jeden výrok podmiňuje výrok druhý (výrok o porušení právní povinnosti a výrok o sankci); zrušením jednoho výroku by došlo k faktické změně rozhodnutí správního orgánu, což by ve svém důsledku znamenalo zavedení nového způsobu rozhodování soudu (zrušením omezujících podmínek při povolení nějaké činnosti by došlo k povolení činnosti bez omezení), apod.“. Je evidentní, že výrok o uložení trestu je vždy závislý na výroku o vině správním deliktem, nikoli však naopak.“

37. Z uvedeného tak vyplývá, že pokud soud dojde k závěru o důvodnosti námitky nepřezkoumatelnosti toliko ve vztahu k uložené sankci, může svým rozhodnutím zrušit pouze tento výrok. Výrok o vině tak zůstane zmíněnou námitkou nedotčen.
38. Následně se krajský soud zabýval jednotlivými žalobními námitkami ve vztahu k výroku o vině. V první z nich žalobce namítal nedostatečnost zjištění o skutkovém stavu, jelikož nebylo postaveno na jisto, zda byl žalobce subjektem přestupku. Konkrétněji k tomu uvedl, že se sice nacházel na parkovišti, kde byl spolu s dalšími osobami kontrolován hlídkou Policie ČR, s žádným motorovým vozidlem však mimo vyznačené cesty nejezdil. Správní orgány žalobce podle jeho soudu neidentifikovaly jako některého z konkrétních členů skupiny, která se motorovými vozidly pohybovala po území Krkonošského národního parku mimo vyznačené cesty.
39. Krajský soud k této námitce konstatuje, že součástí podkladů pro vydání prvostupňového rozhodnutí bylo oznámení o přestupku Policie ČR ze dne 2. 4. 2020, č. j. KRPL-29042-2/PŘ-2020-18110, interní sdělení členů stráže přírody a jejich vedoucího (označené také jako oznámení o přestupku), č. j. KRNAP 03843/2020, a součástí byla i pořízená fotodokumentace a videozáznamy. Žalovaný poté učinil součástí správního spisu nový podklad, a to konkrétně doplňující fotodokumentaci.
40. Žalobce napadl závěry plynoucí z provedeného dokazování, jelikož podle jeho názoru nebylo prokázáno, že žalobce byl řidičem některého z upravených motorových vozidel. Krajský soud se s tímto závěrem neztotožňuje, jelikož shromážděné podklady v podobě úředního záznamu a fotodokumentace mohou být dostatečné pro prokázání viny pachatele přestupku. Uvedený závěr vyplývá mj. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 - 48, podle něhož „[ú]řední záznam doprovázený fotografickým materiálem má nesporně svou důkazní hodnotu, nota bene v situaci, kdy tam uvedená tvrzení přestupce žádným relevantním způsobem nezpochybňuje, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům (zde fotografie z měřicího zařízení)“, přičemž krajský soud bere na vědomí skutečnost, že žalobce v projednávané věci zpochybňuje zjištěný skutkový stav, a že v citované věci se jedná o přestupek na úseku zákona o silničním provozu. V projednávané věci je nicméně nezbytné vzít na zřetel skutečnost, že stráž národního parku měla velmi omezené možnosti pořídit jakékoliv další důkazní prostředky, a to zejména v podobě fotodokumentace a ztotožnění skupiny přestupců přímo při protiprávním jednání. V dané situaci omezené časovými možnostmi, technickými prostředky a charakterem území správa KRNAP shromáždila všechny dostupné podklady (z hlediska formy), a krajský soud je považuje za relevantní a dostatečné s ohledem na § 3 správního řádu.

41. Zbývá nicméně posoudit, zda obsah shromážděných podkladů je takový, že dostatečným způsobem prokazuje, že se daný skutek stal, resp. že jej spáchal žalobce. Součástí správního spisu je fotodokumentace, která je doplněna o videozáznamy. Konkrétně se jedná o dvě CD pod č. j. KRNPAP 044470/2020 a pod č. j. MZP/2020/550/1148. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem správy KRNPAP a žalovaného, že na zmíněných podkladech je dostatečným způsobem zachyceno žalobcovo protiprávní jednání, které prokazuje, že se daný skutek stal a že jej spáchal žalobce. Fotografie a videozáznamy zároveň osvědčují skutečnosti uvedené v oznámení o přestupku Policie ČR či oznámení o přestupku strážní národního parku.
42. Ze správního spisu plyne, že žalobce byl ztotožněn hlídkou Policie ČR, jejíž součinnost si vyžádali strážci národního parku, a to na parkovišti v Horních Mísečkách. Na fotografiích označených jako *P1020707.jpg* (pořízena v 18:58 hod.), *P1020708.jpg* (pořízena v 19:08 hod) a *P1020711.jpg* (pořízena v 19:09 hod) jsou zachyceny čtyři osoby přijíždějící na motorových vozidlech na parkoviště v Horních Mísečkách. Osoba zachycená na fotografii *P1020708.jpg* má při jízdě na černém skútru s červenými doplňky, oděnu černou bundu se žlutým detailem na hrudi a černé kalhoty. Stejná osoba byla zcela jistě zachycena na fotografii *foto lokalita 11*, *foto lokalita 11 (2).jpeg*, *foto lokalita 11(4).jpeg* na hřebenech hor a na parkovišti v Horních Mísečkách (viz. fotografii *P1020720.JPG a P1020716.JPG*). Při porovnání s občanským průkazem, který je rovněž součástí pořízené fotodokumentace, je zřejmé, že jde o žalobce, který sice nebyl ztotožněn přímo při protiprávním jednání, ale až na parkovišti v Horních Mísečkách spolu s dalšími třemi osobami, s příslušenstvím pro přepravu motorových vozidel, na nichž se tyto osoby pohybovaly v době páchaní přestupku.
43. Při protiprávním jednání byly zachyceny i další tři osoby, a ačkoliv dvě z nich nebyly při tomto jednání ztotožněny, je zřejmé, že se jedná o stejné osoby. Tyto osoby byly kontaktovány jedním ze strážců, patrně panem R. H., v době, kdy jeden ze členů skupiny nemohl vyjet zpět na Studniční horu, resp. hranu Obřího dolu (viz zápis Ing. O. M., jenž je součástí *oznámení o přestupku strážce národního parku*, č. j. KRNPAP 03843/2020). Kontaktování strážcem přírody je zachyceno na fotografiích označených jako *foto lokalita 11 (2).jpeg*, *foto lokalita 11 (3).jpeg*, *foto lokalita 11 (4).jpeg*, *foto lokalita 11 (5).jpeg*, *foto lokalita 11.jpeg* a na videu označeném jako *video 4.mov*. Na uvedených fotografiích je zřetelně zachycena osoba, jenž má na sobě černé oblečení, se žlutým detailem na hrudi, bílo-černou přilbou a nachází se na černém skútru s červenými pruhy či příslušenstvím, a osoba, která má na sobě modrou bundu a černou přilbu se světle zelenými doplňky. Na těchto fotografiích a posléze na uvedeném videu je zachycena též osoba, která má na sobě černé oblečení s oranžovou přilbou a pohybuje se na bílo-modrém upraveném motorovém vozidle. Přítomna byla i osoba, jenž měla černou bundu se svítivě zelenými doplňky a bílo-oranžové motorové vozidlo. Po porovnání uvedených fotografií a videí lze konstatovat, že je zřejmé, že jde o osoby ztotožněné hlídkou Policie ČR na parkovišti v Horních Mísečkách.
44. Ze všech přiložených podkladů, zejména pak z přiložených videozáznamů se podává, že se žalobce pohyboval na motorovém vozidle v I. zóně Krkonošského národního parku, a to i mimo vyznačené cesty. Tím se dopustil činnosti zakázané v § 16 odst. 2 písm. l) ZOPK a § 17 odst. 2 ZOPK, ve spojení s čl. II bodu 6 zákona 123/2017 Sb, a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK. Z uvedeného tedy

vyplývá, že skutkový stav, zejména pak subjekt přestupku, byl zjištěn dostatečně a tato námitka tak není důvodná.

45. V pořadí druhou námitkou žalobce brojil proti uložené sankci. Z důvodu výše konstatované nepřezkoumatelnosti a z toho vyplývajícího zrušení celého výroku o sankci, by bylo vypořádání této námitky přinejmenším předčasné. Je tomu tak zejména proto, že po vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení bude žalobce moci všechny své námitky uplatnit ve správním řízení.
46. Třetí námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas s právní kvalifikací přestupku, jež je mu kladen za vinu. Poukázal k tomu na ustanovení § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokalitě nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu. Skutkovou podstatu uvedeného přestupku je tak možné naplnit alternativním jednáním. Správní orgány však nepostavily najisto, který z uvedených alternativních jednání žalobce skutkovou podstatu přestupku naplnil.
47. Krajský soud nejprve připomíná, že povinnostmi při pohybu na území Krkonošského národního parku, zejména v oblasti I. ochranné zóny se správní orgán I. stupně zabýval zejména na straně 4 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný se stejné otázky věnoval na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Při vědomí této skutečnosti přistoupil krajský soud k posouzení, zda mělo neuvedení konkrétní alternativy naplnění skutkové podstaty vliv na zákonnost výroku o vině a dospěl k závěru, že nikoli.
48. Při svém posuzování krajský soud vyšel analogicky z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Ten uvedl, že „*správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.*“ Dále uvedl, že „*pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl.*“
49. S vědomím tohoto závěru Nejvyššího správního soudu posuzoval krajský soud dostatečnost skutkového popisu protiprávního jednání. Cílem skutkového popisu přestupku je, aby každý jeden projednávaný přestupek nebyl zaměnitelný s jiným přestupkem. K tomu je třeba při jeho popisu uvést řadu konkretizujících okolností. Jedná se zejména o popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, případně i jiných okolností, které jsou pro rozlišení potřebné. Splnění těchto požadavků však samo o sobě nepostačí. Skutek musí být popsán tak, aby byly popsány veškeré zákonné znaky skutkové podstaty (k tomu viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 01. 06. 2012, čj. 16 A 1/2011 – 73). Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je formulováno, že „*...přestupku se obvinění dopustil úmyslně tím, že dne 1. 4. 2020, jezdil v době od 11:00 hod. do 18:45 hod. motorovým vozidlem na území Krkonošského národního parku mimo silnice, místní komunikace a místa vyhrazená orgánem ochrany přírody, a*

zároveň se motorovým vozidlem pohyboval v I. zóně Krkonošského národního parku mimo cesty a trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody (např. lokality Labská louka, Vysoké kolo, Mužské kameny, Luční bouda, Stříbrný hřeben a Obří důl), čímž se dopustil činností zakázaných dle ust. § 16 odst. 2 písm. l) zákona a §17 odst. 2 zákona ve spojení s čl. II. bodu 6 zákona č. 123/2017 Sb.“

50. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v popisu projednávaného protiprávního jednání je uveden datum a přesný čas spáchání přestupku, dále je dostatečně konkrétně popsáno místo jeho spáchání a součástí je zejména též popis jednání, kterým byla porušena zákonná povinnost. Projednávané jednání je tak určeno nezaměnitelným způsobem a skutek je tak dostatečně vymezen. S ohledem na uvedené skutečnosti a shora citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dospěl krajský soud k závěru, že i když v projednávaném případě nebylo v napadených rozhodnutích uvedeno přesné označení jedné z oblastí uvedených v § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK, které je součástí právní normy odpovídající skutkové podstatě přestupku, dovoluje vymezení skutku učinit jednoznačný závěr, jakou normu žalobce porušil. Nadto krajský soud podotýká, že žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2019, č. j. 5 As 396/2018-33, není pro projednávaný případ příslušný, neboť zmíněné rozhodnutí pojednává o alternativách, které nenastávají současně, zatímco v projednávaném případě se nejedná o dva (resp. čtyři) odlišné skutkové děje. Oblasti ochrany přírody uvedené v § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK totiž nemusí existovat pouze „vedle“ sebe, nýbrž jednotlivé části těchto území se mohou překrývat. Není tak vyloučeno, že k přestupkovému jednání může dojít sice na jednom konkrétním místě, to se však může těšit více druhů ochrany.
51. V dalším bodu žaloby žalobce namítl neprokázání skutkového průběhu. Správní orgány podle něj nepostavil najisto, že se motorová vozidla pohybovala mimo značené cesty či trasy. Součástí správního spisu je mapa, na níž je červenou barvou vyznačena trasa, po níž se zřejmě měl žalobce pohybovat, není však zřejmé, kým byla vypracována a na základě jakých údajů vznikla. Mapa je též v rozporu s některými z dalších podkladů, neboť na ní není vyznačeno, že by trasa jezdců vedla zčásti přes území Polské republiky, jak se podává ze zápisu územního pracoviště Špindlerův Mlýn. Dále žalobce poukázal na tvrzení jednoho ze strážců ochrany přírody, že se skupina jezdců pohybovala po cestě a podle žalobce tak nemohla naplnit skutkovou podstatu vymezenou v § 17 odst. 2 ZOPK. Skutečnost, že část cesty jezdci absolvovali na území Polské republiky, by podle žalobce měla být zohledněna ve výši uložené sankce, jelikož rozsah jednání na území České republiky, jež je žalobci kladen za vinu, by měl být menší.
52. K uvedenému krajský soud konstatuje, že z obsahu správního spisu, zejména z přiložených fotografií a video nahrávek se podává, že skupina jezdců se pohybovala mimo vyznačené trasy. Značení těchto tras v horském terénu je provedeno dřevěnými kůly, přičemž z fotografií a video nahrávek je zřejmé, že se jednotliví jezdci nepohybují pouze po takto vyznačených trasách, či v jejich bezprostřední blízkosti. K úplnosti skutkových zjištění krajský soud odkazuje na vypořádání první námitky, kde se otázkami zjištěného skutkového průběhu podrobně zabýval. Otázkou absolvování části cest po území Polské republiky a případného vlivu této skutečnosti na výši uložené pokuty, se krajský soud nezabýval, neboť je to s ohledem na zrušení výroku o pokutě předčasné, jak již krajský soud konstatoval výše.
53. Další žalobní námitkou žalobce brojil proti tomu, jak správní orgány usoudily o formě zavinění, když došli k závěru, že žalobce jednal úmyslně. Správní orgány ani nerozlišily,

zda se mělo jednat o úmysl přímý či nepřímý. Podle žalobce navíc nebyl řádně odůvodněn závěr o úmyslném zavinění žalobce. V úředním záznamu Policie je uvedeno, že „pánové nic nepopírali a uváděli, že nevěděli, že se pohybují v 1. zóně národního parku a že se chtěli projet, když je to jedno z posledních míst, kde se nachází sníh“. Z toho se podle žalobce podává, že vůle pachatelů směřovala k „projetí se na skútru“ nikoliv „k narušení tokaniště tetřívka obecného“. Zároveň se ze spisu podává, že pachatelé nevěděli, že se pohybují v 1. zóně národního parku. Ostatně ani správní orgány netvrdily, že by snad pachatelé minuli nějaké značení, které by je na tuto skutečnost upozornilo.

54. Předně je nezbytné uvést, že správní orgány nejsou povinny rozlišovat mezi úmyslem přímým či nepřímým. Plyne to zejména z § 93 odst. 1 písm. d) zákon o odpovědnosti za přestupky, podle nějž se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku uvede mj. *forma zavinění*, a také z § 15 odst. 1 téhož zákona, dle kterého „[p]ostačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění“. Je tak zřejmé, že zákon o odpovědnosti za přestupky nevyžaduje pro posouzení viny rozlišení úmyslu na přímý či nepřímý, resp. nedbalosti na vědomou či nevědomou (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017 - 38, bod 24, nebo rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2021, č. j. 7 As 335/2020 - 29, bod 12).
55. Správní orgán I. stupně v prvoinstančním rozhodnutí uvedl, že při stanovení výše pokuty přihlédl k úmyslnému zavinění jednání žalobce. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány správně shledaly, že žalobce spáchal přestupek dle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK ve formě úmyslného zavinění, a to minimálně v podobě úmyslu nepřímého.
56. Hranice klidového území národního parku a informace o podmínkách pohybu na cestách nebo trasách v klidovém území národního parku vyznačuje dle § 17 odst. 4 ZOPK orgán ochrany přírody v terénu způsobem stanoveným vyhláškou Ministerstva životního prostředí. Jde konkrétně o vyhlášku č. 45/2018 Sb., o plánech péče, zásadách péče a podkladech k vyhlásování, evidenci a označování chráněných území (dále je „vyhláška“). Vyhláška stanoví především v § 16 odst. 1 způsob, jakým jsou označena klidová území národního parku a jakým jsou osoby informovány o podmínkách pohybu v těchto územích. Informační tabule musí poté splňovat specifikace uvedené v příloze č. 6 vyhlášky. Není tedy pravdivý závěr žalobce, že území národního parku není nijak vymezeno a je naopak zřejmé, že žalobce musel vědět, že se nachází na území národního parku, protože to je vyznačeno právními předpisy předepsaným způsobem.
57. Žalobce současně musel vědět, že je v rozporu se zákonem „*projet se na sněžném skútru na území národního parku*“. Jiný závěr dle soudu nelze vyvodit z počínání žalobce (společně s dalšími přestupci), jenž nespolupracoval a cíleně unikl strážní národního parku, což plyne z úředního záznamu Policie ČR ze dne 1. 4. 2020, č. j. KRPL-29042-1/PŘ-2020-181110, a především z oznámení o přestupku strážce národního parku ze dne 2. 4. 2020, č. j. KRNAP 03843/2020, v němž je popsáno vícero okamžiků svědčících o záměru žalobce (či celé skupiny) cíleně uniknout strážní národního parku. Zavinění ve formě úmyslu nepřímého je podle § 15 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky dáno tehdy, pokud jednatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 6. 5. 2021, č. j. 7 As 335/2020 - 29, že „[s]rozumění jednatelů se způsobením následku u nepřímého úmyslu vyjadřuje jeho aktivní volní vztah k následku, který není přímým cílem jeho jednání ani nevyhnutelným

prostředkem k dosažení jiného jím sledovaného cíle, nýbrž nechtěným (vedlejším) následkem jeho jednání.“ Pakliže žalobce cíleně unikál strážci národního parku a současně musel vědět, že se nachází na území národního parku, nepochybně věděl, že se dopouští protiprávního jednání a byl tak srozuměn s tím, že může ohrozit zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny, čímž spáchal přestupek dle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK minimálně ve formě úmyslu nepřímého. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány správně shledaly žalobcovo jednání jako úmyslné. K námitce žalobce, že jeho úmysl nesměřoval k „narušení tokaniště tetřívka obecného“ krajský soud připomíná, že žalobce nebyl shledán vinným přestupkem „narušení tokaniště tetřívka obecného“, ale přestupkem, jehož skutková podstata spočívá v tom, že je ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokality nebo ptací oblasti vykonávána činnost zakázaná, nebo činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez takového souhlasu.

58. Následující žalobní námitkou žalobce zpochybňoval konstatovaný následek přestupku. Z napadených rozhodnutí se totiž nepodává, jaký následek měl skutek kladený žalobci za vinu. Není tedy zřejmé, zda byl skutek hodnocen jako poruchový či ohrožovací, přičemž toto hodnocení je podle žalobce důležitou okolností zejména pro úvahu o výši sankce.
59. S ohledem na skutečnost, že výrok o sankci byl pro svou nepřezkoumatelnost zrušen, považuje krajský soud posouzení námitky vztahující se výhradně k sankci a úvahám o její výši za předčasné. Nadto krajský soud připomíná, že nelze zaměňovat následek přestupku od jeho účinku. Následkem přestupku je porušení zájmu chráněného příslušným předpisem veřejného práva, v projednávaném případě zájmu na ochraně přírody a krajiny chráněného zákonem o ochraně přírody a krajiny, přičemž následek musí být jako součást objektivní stránky skutkové podstaty přestupku přítomen vždy. Je nepochybné, že tento chráněný zájem žalobce porušil, pokud řídil motorové vozidlo v místech, kde je to zakázáno. Pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku postačí, že žalobce uvedený zájem ohrozil. Naproti tomu účinek se váže k hmotnému předmětu útoku a není nutnou složkou pro naplnění skutkové podstaty přestupku, a proto v konkrétním případě nastat nemusí. Není proto vadou, když není v napadených rozhodnutích konstatován.
60. Žalobce zpochybňoval též délku jednání, které mu bylo kladeno za vinu, jelikož se tato délka neshodovala s popisem jednání uvedeným v oznámení o přestupku. V něm bylo popsáno jednání probíhající dne 1. 4. 2020 od 15:00 hod. do 18:45 hod., přičemž shledán vinným byl žalobce za jednání probíhající téhož dne v době mezi 11:00 hod. a 18:45 hod. Žalobce vyjádřil své přesvědčení, že se nedopustil jednání v rozsahu, jež je mu kladeno za vinu, a tento rozsah ani nebyl prokázán.
61. Krajský soud k uvedené námitce uvádí, že oznámení o přestupku ze dne 2. 4. 2020, č. j. KRPL-29042-2/PŘ-2020-181110, sepsané Policií ČR, nebylo jediným podkladem pro vydání napadených rozhodnutí. Správní orgány při svém rozhodování vycházely i z jiných podkladů, například ze zápisů strážců ochrany přírody či pracovníka oddělení péče o lesní ekosystémy. Vypovídací hodnota těchto listin pak nebyla nijak zpochybněna a jednotlivá tvrzení v listinách obsažená jsou ve vzájemném souladu. Z těchto podkladů vyplývá, že o skupině jezdců byl první ze strážců ochrany přírody informován právě v 11:00 hod., přičemž skupina jezdců byla spatřena na Labské louce. Podle dalšího ze záznamů bylo jinému strážci ochrany přírody sděleno zjištění z terénu v 11:21 hod. Z podkladů prvoinstančního rozhodnutí se tak podává, že od 11:00 hod. byly podnikány

první kroky k zamezení pohybu skupiny jezdců, kteří se tou dobou již pohybovali ve vrcholných částech hor a protiprávního jednání se tak v tuto dobu již dopouštěli. S ohledem na to, že se do těchto částí museli dopravovat již předtím, než tam byli spatřeni, jeví se pravděpodobnější spíše ta varianta, že se všichni jezdci začali dopouštět protiprávního jednání spíše dříve než v uvedených 11:00 hod. Ani tuto námitku tak krajský soud neshledal důvodnou.

62. Další námitkou žalobce brojil proti nekonání ústního jednání ve správním řízení. Žalobce nebyl podle svých tvrzení poučen ve smyslu § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky o právu požadovat konání ústního jednání. S ohledem na deficity při zjišťování skutkového stavu pak správní orgány měly konat jednání z úřední povinnosti, neboť se jevílo, že by bylo důležité pro řádné zjištění skutkového stavu a obhajobu žalobce.
63. K této námitce krajský soud uvádí, že ze správního spisu se podává, že žalobce nebyl poučen ve smyslu § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky o svém právu požadovat konání ústního jednání. V takové situaci musel krajský soud posoudit, zda-li byl žalobce tímto pochybením správního orgánu zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, a dospěl k závěru, že nikoli. Žalobce v uvedené námitce uvedl, že správní řízení trpí deficity při zjišťování skutkového stavu a konání ústního jednání tak mělo být nařízeno z úřední povinnosti. Nijak ovšem nespecifikoval, jak konkrétně byl nekonáním jednání na svých právech zkrácen. Žalobce ani netvrdil, že při konání ústního jednání chtěl například navrhnout provedení nějakého konkrétního důkazu, nebo se vyjádřit k čemukoli co vyšlo ve správním řízení najevo. Z žaloby se tak ani nabízí subjektivní právo žalobce, které by nekonáním ústního jednání bylo relevantním způsobem zasaženo a žalobce by tak byl nedůvodně zkrácen (k tomu srov. podobné závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 – 31). K tvrzení žalobce o deficitu skutkových zjištění krajský soud pouze připomíná vypořádání předchozích námitek výše v tomto rozsudku, neboť jím byly vyvráceny konkrétní námitky zpochybňující skutková zjištění o protiprávním jednání žalobce. Z výše uvedeného tak vyplývá, že ačkoli se správní orgán dopustil pochybení tím, že žalobce jakožto obviněného ze spáchání přestupku nepoučil o právu žádat nařízení ústního jednání k projednání přestupku, nejednalo se o vadu, která by v tomto konkrétním případě měla za následek nezákonnost vydaných rozhodnutí. Ani tuto námitku tak krajský soud neshledal důvodnou.
64. Předposlední námitkou žalobce brojil proti nevedení společného řízení. Uvedl, že z podkladů se podává, že čtyři pachatelé se měli dopustit téhož protiprávního jednání, stejně popsaného, na stejném místě, ve stejný čas i stejným způsobem. Pokud by správní orgány vedly společné řízení, mohly všem pachatelům uložit jen jednu povinnost k náhradě nákladů řízení. Žalobce by tak neplatil náhradu nákladů řízení celou, nýbrž jen jednu čtvrtinu.
65. K problematice ukládání náhrady nákladů řízení ve společném řízení považuje krajský soud za vhodné uvést citaci z komentářové literatury, konkrétně z komentáře *Jemelka, L., Vetešník P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, 1050 s., který uvádí, že: „Pro úplnost se můžeme pozastavit rovněž u otázky, jakým způsobem ukládat povinnost k náhradě nákladů paušální částkou v případě, kdy řízení vyvolalo porušením své povinnosti více osob a řízení je vedeno s více obviněnými. Touto problematikou se zabýval Poradní sbor ministra*

vnitřní ke správnímu řádu, který ve svém závěru č. 42 (zveřejněn je na internetových stránkách Ministerstva vnitra) dovodil, že povinnost uhradit náklady řízení by měla být ukládána každé z těchto osob. Akty ad personam totiž řeší osobní poměry adresátů, jimž jsou určeny, a zavazují pouze v nich jmenovitě uvedené osoby. Podle uvedeného závěru by zde spolupachatelství (podíl více osob na spáchání určitého správního deliktu) naopak nemělo být zvýhodněno (rozdělením pouze jedné paušální částky mezi spolupachatele) oproti spáchání správního deliktu jedinou osobou. S tímto názorem však nelze tak úplně souhlasit. Především je nutno zdůraznit, že paušální částka nákladů řízení má již podle svého názvu představovat pouze náhradu nákladů řízení, a nikoli správní trest. Neměla by být proto závislá na tom, kolik bylo v řízení účastníků (množství spolupachatelů může být například přítěžující okolností ovlivňující výši správního trestu). Pokud by větší množství účastníků (obviněných z přestupku) způsobovalo „prodražení“ správního řízení, protože by bylo nezbytné pracovat s větším množstvím důkazního materiálu, mohla by být tato paušální částka pro zvláštní složitost případu navýšena (o 2 500 Kč). Rovněž praxe správních orgánů projednávajících přestupky se přiklání spíše k tomu, že počet spolupachatelů nemá vliv na výši nákladů řízení a paušální částka je i v případě více obviněných ukládána pouze jedna (srov. Jemelka, Pondělíčková, Bohadlo 2016 s. 446).“

66. Krajský soud k této námitce konstatuje, že v projednávaném případě byly splněny podmínky pro vedení společného řízení ve smyslu § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky. Z důkazních prostředků provedených ve správním řízení se totiž podává, že při protiprávním jednání byly spolu s žalobcem zachyceny další tři osoby, které svým jednáním, které bylo shodné s jednáním žalobce, naplnily skutkové podstaty přestupků týkajících se porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, konkrétně v oblasti ochrany přírody a krajiny, a k jejich projednání byl příslušný též správní orgán, a to Správa krkonošského národního parku. Krajský soud dal tedy žalobci za pravdu v tom, že správní orgány měly vést společné řízení se všemi obviněnými, kteří byli obviněni v souvislosti s projednávaným protiprávním jednáním skupiny čtyř jezdců.
67. Krajský soud se rovněž ztotožnil se závěrem vyplývajícím z výše uvedené komentářové literatury, totiž že náhrada nákladů v paušální výši, má být i v případě více obviněných ukládána pouze jednou, neboť se nejedná o další druh správního trestu, který by se vázal výlučně k osobám obviněných, nýbrž má pouze nahradit náklady vzniklé řízením.
68. Z uvedeného tak vyplývá, že správní orgán nepostupoval správně, neboť žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů řízení v plné výši. Mohl přitom jít cestou vedení společného řízení a rozhodnutím, jímž by toto řízení končil, uložit všem obviněným povinnost k náhradě nákladů řízení pouze jednou, nebo v případě nevedení společného řízení zohlednit skutečnost, že společné řízení vedeno být mělo a uložit povinnost k náhradě nákladů řízení každému z obviněných v poměrné výši. S ohledem na to, že správní orgán nepostupoval ani podle jedné z uvedených možností, zatížil výrok o povinnosti k náhradě nákladů řízení nezákonností. Z uvedeného důvodu krajský soud výrok o náhradě nákladů řízení zrušil. K závislosti jednotlivých výroků na sobě krajský soud odkazuje na výklad podaný výše v tomto rozsudku, ze kterého analogicky vyplývá, že ačkoli je výrok o náhradě nákladů řízení závislý na výroku o vině, není výrok o vině závislý na výroku o náhradě nákladů řízení. Při zrušení výroku o nákladech řízení tak výrok o vině zůstává nedotčen.

69. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadovali, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí žalobce i jeho obhájce.
70. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
71. Pro úplnost krajský soud uvádí, že musel znění výroků z prvoinstančního rozhodnutí vypsát do výroku svého rozhodnutí (k tomu viz výroky I. a II. rozsudku), neboť tyto nebyly v prvoinstančním rozhodnutí formálně odděleny do odstavců začínajících římskými číslicemi.

V. Závěr

72. Jelikož shledal krajský soud napadené rozhodnutí částečně nepřezkoumatelným, nezbylo mu, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Protože stejnou vadou trpěl i výrok o trestu rozhodnutí správního orgánu. I. stupně, bylo na místě zrušit i tento výrok (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), stejně tak, z důvodů výše uvedených, zrušil krajský soud i výrok o nákladech správního řízení z prvoinstančního rozhodnutí. Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) v němž budou správní orgány právními názory, vyslovenými krajským soudem v tomto rozsudku, vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
73. Aby mohly správní orgány dospět k nepochybnému závěru, že žalobci byla sankce udělena zákonným způsobem a v souladu s principy správního trestání, je třeba, aby v dalším řízení odstranily nedostatky, které jim tímto rozsudkem krajský soud vytkl (viz výše). Budou tak dbát na nároky, které na ně klade nejen zákon o odpovědnosti za přestupky, ale zohlední také v dané věci relevantní ustanovení ZOPK stran ukládání správní sankce. Stejně tak zhodnotí pro účely uložení peněžité sankce v konkrétní věci všechna relevantní kritéria, předpoklady a okolnosti deliktního jednání žalobce. Své závěry odůvodní přezkoumatelným způsobem, tedy včetně odkazů na všechna dotčená a aplikovaná ustanovení právních předpisů, z nichž budou ve svých závěrech vycházet. To vše s ohledem na skutečnost, že výrok o vině žalobce je zachován, v dalším řízení je tak povinností správních orgánů vypořádat se s problematikou nákladů správního řízení a výroku o správní sankci za deliktní jednání žalobce, které již bylo před správními orgány náležitě prokázáno.

VI. Náklady řízení

74. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši

3 000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobce je plátcem DPH, proto byly příslušné částky navýšeny o DPH. Zástupce žalobce učinil ve věci dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, seps žalobního návrhu) po 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 advokátního tarifu), k tomu má nárok na úhradu 2 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem s DPH 11 228 Kč. Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. července 2021

JUDr. Martina Kůchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně